

היום נלמד בעזרת ה':

בבא מציעא דף פד

(בעמ' הקודם)

ואף ר' ישמעאל ברבי יוסי מטא כי האי מעשה לידיה: גם אותו מינה המלך לתפוס גנבים וליסטים.

אמר ליה מאי אעביד? הרמנא דמלכא הוא: מה אני יכול לעשות? זהו ציווי המלך.

אמר ליה אבוך ערק לאסיא את ערוק ללודקיא: כשם שאבך ברח ל'אסיא' כך אתה תברח ל'לודקיא'.

*

כי הוּוּ מקלעי: כשר' ישמעאל בר' יוסי ור' אלעזר בר' שמעון היו נפגשים פנים אל פנים היה יכול לעבור צמד בקר בין שניהם ולא לגעת בהם, מחמת שכריסם היה גדול. אמרה להם מטרוניתא (= כינוי לאשה גויה חשובה) 'בניכם אינם שלכם, לפי שאינם יכולים להיזקק לנשותיכם' (מחמת שכריסכם כ"כ גדלה), אמרו לה 'כריסם של נשותינו גדולה משלנו', אמרה להם 'א"כ כל שכן שאינכם יכולים להיזקק להן', יש אומרים שהם ענו לה "פִי כְאִישׁ גְבוּרָתוֹ" דהיינו אדם גדול גם אבר התשמיש שלו גדול ולכן אנו יכולים להיזקק לנשותינו, ויש אומרים שענו לה 'אהבה דוחקת את הבשר' דהיינו שתאוותה של האשה מרובה משל איש ומתוך כך בשר שנינו נדחק ולכן אנו יכולים להיזקק לנשותינו.

שאלה: ולמה להו לאהדורי לה: מדוע הם בכלל ענו לה? והרי נאמר "אַל תַּעַן כְּסִיל כְּאֻלְתּוֹ פֶּן תִּשְׁוֶה לוֹ גַם אֶתָּה". תשובה: כדי לא להוציא לעז על בניהם שהם ממזרים.

א"ר יוחנן איבריה דר' ישמעאל [בר' יוסי] כחמת בת תשע קבין וכו': נאמרו כמה פירושים בכיבור הדברים: יש מפרשים שהכוונה לאבר התשמיש שהיה גדול כחמת בת תשעה קבין, והגמ' כתבה זאת כדי שלא יוציאו לעז על מי שגם איברו גדול כ"כ.

ויש מפרשים שהכוונה למקום הקיבורת של הזרוע או הירך ששם בודקים את האדם האם הוא שמן. ויש מפרשים שהכוונה לשיעור אכילתו.

דרב פפא גופיה כי דקורי דהרפנאי: ושל רב פפא בעצמו היה כמו סלים שעושים ב'הרפנאי'.

[מכאן ע"פ ביאור 'חברותא']:

אמר רבי יוחנן: אנא, אישתיירו משפירי דירושלים, אני נשארתי מהאנשים היפים שהיו בירושלים בבנינה.

האי מאן דבעי מיחזי שופריה דרבי יוחנן, הרוצה לדעת כיצד היה נראה קירון עור פניו של רבי יוחנן, **נייתי כסא דכספא מבי סלקי,** יקח כוס מכסף מיד כשהוא יוצא מבית האומן, כשהוא עדיין צהוב ממראה להב האש, **ונמלייה פרצידיא דרומנא סומקא.** וימלאנו גרעיני רמון אדומים. **ונהדר ליה כלילא דזורדא סומקא לפומיה,** יעשה שפה על פי הכוס סביב, מוורד אדום, **ונותביה בין שמשא לטולא,** וישים את הכוס בין השמש לצל.

ההוא זהרורי, מראה הזוהר הנשקף מהכוס על פני הארץ, הוא רק **מעין שופריה דרבי יוחנן,** ועדיין לא כל יופיו.

ומקשינן: **איני!** והלא רבי יוחנן כלל לא היה אדם יפה?

והאמר מר: שופריה דרב כהנא, מעין שופריה דרבי אבהו.

שופריה דרבי אבהו, מעין שופריה דיעקב אבינו.

שופריה דיעקב אבינו, מעין שופריה דאדם הראשון.

ואילו רבי יוחנן לא קא חשיב ליה, רבי יוחנן לא נמנה כלל ביניהם. ומשמע שלא היה יפה.

ומשנינן: **שאני רבי יוחנן, דהדרת פנים לא הויא ליה.** לא היה לו זקן. ולכן לא נמנה ביניהם. אבל לעולם הוא היה אדם יפה.

רבי יוחנן, הוה אזיל ויתבי אשערי טבילה. היה רגיל לשבת בשער בית הטבילה של הנשים.

אמר: **כי סלקן** כשיעלו **בנות ישראל מטבילת מצוה**, **לפגעו בי**, יפגשו אותי, ויסתכלו ביופיי, **כי היכי דלהוו להו**, כדי שיולידו **בני שפירי כוותי**, בנים יפים כמותי, **גמירי אורייתא כוותי**, בנים לומדי תורה כמותי.

אמרו ליה רבנן: **לא מסתפי מר מעינא בישא!**? וכי אינך חושש מעין הרע?

אמר להו: **אנא מזרעא דיוסף קאתינא**, אני מזרעו של יוסף, **דלא שלטא ביה עינא בישא** שלא שולטת בהם עין הרע.

דכתיב בכרכת יעקב אבינו בספר בראשית [מט כב] **"בן פורת יוסף, בן פורת עלי עין"**.

ואמר רבי אבהו: **אל תקרי "עלי עין" אלא "עולי עין"**, שהם עולים למעלה מהעין, שהעין למטה, והם למעלה, והיא אינה יכולה לשלוט בהם.

רבי יוסי בר חנינא אמר: **מהכא**, מכאן אנו למדים שזרעו של יוסף לא שולטת בהם עין הרע, ממה שנאמר בכרכת יעקב אבינו לאפרים ומנשה [שם מח טז] **"וידגו לרוב בקרב הארץ"**, ודרשין: **מה דגים שבים, מים מכסים אותם ואין העין שולטת בהן**, אף זרעו של יוסף, אין העין שולטת בהן.

יומא חד, הוה קא סחי רבי יוחנן בירדנא. יום אחד היה רבי יוחנן רוחץ בנהר הירדן. **חזייה ריש לקיש**, ראה אותו ריש לקיש, בזמן שהוא עוד היה לסטים, מעברו השני של הנהר, **ושוור לירדנא אבתריה**, דילג ריש לקיש את כל רוחב הנהר לעברו של רבי יוחנן.

אמר ליה רבי יוחנן: **חילך לאורייתא!** כחך הרב, יפה הוא לסבול עול תורה.

אמר ליה ריש לקיש: **שופרך לנשי!** יופיך ראוי לנשים.

אמר ליה רבי יוחנן: **אי הדרת בך**, אם תחזור בתשובה, **יהיבנא לך אחותי דשפירא מינאי**. אתן לך את אחותי, שהיא יותר יפה ממני, לאשה.

קביל עליה קיבל ריש לקיש על עצמו לחזור בתשובה.

בעי למיהדר לאתויי מאניה, רצה ריש לקיש לדלג בחזרה את הנהר כדי לקחת משם את בגדיו, **ולא מצוי!** לא הצליח לחזור בקפיצה. כי מיד שקיבל עליו עול תורה, תשש כחו.

הדר אקרייה ואתנייה, לימד אותו רבי יוחנן מקרא ומשנה, ושויה גברא רבא, עד שהיה לאדם גדול.

יומא חד, הוו מפלגי בי מדרשא, יום אחד נחלקו רבי יוחנן וריש לקיש בבית המדרש בנוגע לדין בהלכות קבלת טומאה של כלים, וכך נחלקו:

הסייף, החרב, והסכין, והפגיון, סכין בעלת שני פיות, והרומח, ומגל יד שפיו חלק והוא עשוי לשבר עצמות ולחתוך עצים, ומגל קציר, שקוצרים בו תבואה ופיו מלא פגימות כמסור - מאימתי מקבלין טומאה?

משעת גמר מלאכתן.

ומאימתי הוא גמר מלאכתן?

רבי יוחנן אמר: משיצרפם בכבשן, משעה שהכניס אותם לכבשן כדי לחזקם.

ריש לקיש אמר: משיצחצחן במים.

אמר ליה רבי יוחנן לריש לקיש: לסטאה - בלסטיותיה ידע. משום שהיית לסטים, לכן אתה בקי באותם כלים המשמשים לליסטיות.

אמר ליה ריש לקיש: ומאי אהנת לי? מה הועלת לי בכך שהחזרת אותי בתשובה? הרי התם, "רבי" קרו לי, גם כשהייתי לסטים הייתי ראש להם, הנא, רבי קרו לי. כלומר, אינני חשוב עתה יותר מאז. **אמר ליה רבי יוחנן: אהנאי לך,** הועלתי לך בכך **דאקריביןך שקירבתי אותך תחת כנפי השכינה.**

חלש דעתיה דרבי יוחנן. חלשה דעתו של רבי יוחנן על דבריו של ריש לקיש כלפיו.

חלש ריש לקיש. ריש לקיש חלה בגלל הקפידא של רבי יוחנן עליו.

אתאי אחתיה, קא בכיא. הגיעה אחותו של רבי יוחנן, שהיתה אשתו של ריש לקיש, ובכתה לפני אחיה שיתפלל על בעלה שיבריא מחוליו.

אמרה ליה: עשה בשביל בני!

אמר לה: [ירמיה מט יא] "עזבה יתומיך אני אחיה". כלומר אני אדאג לכל מחסורם.

אמרה ליה: עשה בשביל אלמנותי!

אמר לה: המשך הפסוק הוא "ואלמנותיך עלי תבטחו". שגם לך אני אדאג.

נח נפשיה דרבי שמעון בן לקיש ריש לקיש. נפטר מהקפידא של רבי יוחנן.
והוה קא מצטער רבי יוחנן בתריה טובא, רבי יוחנן התחרט על שגרם למותו של
ריש לקיש, כי לא מצא תלמיד חשוב כמותו.

אמרו רבנן: מאן ליזיל ליתביה לדעתיה, מי ילך ליישב את דעתו של רבי יוחנן?
ניזיל ילך רבי אלעזר בן פדת, דמחדדין שמעתתיה, שהוא חריף.

אזל, יתיב קמיה. הלך רבי אלעזר בן פדת וישב לפני רבי יוחנן.

כל מילתא דהוה אמר רבי יוחנן, על כל דבר חידוש שאמר רבי יוחנן, אמר ליה,
תניא דמסייעא לך! היה רבי אלעזר בן פדת מביא לו ראייה על כך מברייתא.

אמר רבי יוחנן לרבי אלעזר בן פדת: את - כבר לקישא! וכי אתה יכול למלאות את
מקומו של ריש לקיש?!

בר לקישא, ריש לקיש, כי הוה אמינא מילתא, על כל חידוש שאמרתי, הוה מקשי
לי היה מקשה עלי עשרין וארבע קושייתא קושיות, ומפריקנא ליה, והייתי מתרץ
לו עשרין וארבעה פרוקי, תירוצים, וממילא רווחא שמעתא, ומתוך כך היו הדברים
מתבררים.

ואת אמרת "תניא דמסייע לך". ואילו אתה מביא לי ראיות מברייתות.

אטו לא ידענא דשפיר קאמינא, וכי אינני יודע כי מה שאמרתי, הוא נכון?

הוה קא אזיל וקרע מאניה, קרע רבי יוחנן את בגדיו, וקא בכי, ואמר, והיה בוכה
ואומר: היכא את בר לקיש, היכא את בר לקישא! היכו אתה ריש לקיש, היכן אתה
ריש לקיש?!

והוה קא צווח כך היה צווח עד דשף דעתיה [מיניה], עד שנטרפה דעתו.

בעי רבנן רחמי עליה, התפללו החכמים עליו שימות, ונח נפשיה ונפטר רבי יוחנן.

ועתה הגמרא חוזרת לסיפור של רבי אלעזר ברבי שמעון, שאמר על עצמו "שישו
בני מעי, שישו. ומה ספיקות שלכם כך, ודאית שלכם על אחת כמה וכמה".

ואפילו הכי, לא סמך רבי אלעזר ברבי שמעון אדעתיה. הוא לא סמך על עצמו,
אלא היה דואג שמא בטעות הסגיר למלכות אדם שהוא צדיק, והיה מבקש רחמים
ומחילה על כך.

קביל עליה יסורי. הוא קיבל על עצמו יסורים כדי לכפר על עונו.

באורתא הוו מייכי ליה שיתין נמטי, בערב היו מציעים תחתיו במסתו ששים סדינים נקיים. **לצפרא נגדי מתותיה שיתין משיכלי דמא וכיבא.** בבקר היו מוציאים מתחתיו ששים עריכות מלאות דם שנעשה לכן, מהשחין שבא עליו. **למחר, עבדא ליה דביתהו,** כל בקר היתה אשתו מכינה לו רפואה, **שיתין מיני לפדא,** ששים מיני מאכל עשויים מתאנים, **ואכיל להו, וברי,** והיה אוכל מהם ומבריא.

ולא הות שבקא ליה דביתהו למיפק לבי מדרשא. אשתו לא היתה נותנת לו ללכת לבית המדרש, **כי היכי דלא לדחוקהו רבנן,** כדי שלא יצערו אותו החכמים, שהיו מקפידים עליו על שהיה מוסר גנבים למלכות.

באורתא אמר להו, בערב היה אומר ליסורים: **אחיי ורעיי, בואו!**

בצפרא אמר להו, בבקר היה אומר להם: **זילו,** עיזבו אותי **מפני ביטול תורה,** שהיה לומד כל היום בביתו.

יומא חד, שמעה דביתהו, יום אחד שמעה אשתו איך שהוא אומר בערב ליסורים שיבאו עליו.

אמרה ליה: את קא מיייתית להו עילויך! אתה הוא שמביא על עצמך את היסורים. **כלית ממון של בית אבא.** אתה מכלה את הממון שהבאתי מבית אבי במאכלים הרבים שאני צריכה להכין לרפואתך ובכגדים הנרקבים מחמת היסורים.

אימרדה, מרדה בו, אזלה לבית נשא, והלכה לבית אביה.

סליקו ואתו הנך [שיתין] ספונאי ששים ספנים שהיו נתונים בסכנה כשספינתם עמדה לטבוע בים, התפללו להינצל בזכותו של רבי אלעזר ברבי שמעון. וכאשר ניצלו בזכותו ועלו מהים, **עיילו ליה שלחו לו כדורון שיתין עבדי כי נקיטי שיתין ארנקי.** ששים עבדים וכידיהם ששים ארנקים. **ועבדו ליה שיתין מיני לפדא.** והם היו מכינים לו לרפואה את ששים מיני המאכלים. **ואכיל להו.** והוא היה אוכל אותם ומבריא.

יומא חד, אמרה לה לכרתיה, יום אחד אמרה אשתו לכתה: **זילי, בקי באבוך, מאי קא עביד האידינא!**? לכי ותבדקי מה אביך עושה היום.

אתיא, היא הגיעה. אמר לה אביה: **זילי, לכי אמרי לאמך:** העושר שלנו, גדול משלהם.

קרי אנפשיה קרא על עצמו את הפסוק "היתה כאניות סוחר, ממרחק תביא לחמה". שנאמר על התורה. כלומר, בזכות התורה, הוא זכה לעשירות מהספנים שבאו ממרחק.

אכל ושתי וברי, עד שהתחזק.

נפק לבי מזרשא, יצא לבית המדרש [מאחר שאין מי שיעכב בעדו עתה].

אייתו לקמיה שתין מיני דמי, הביאו לפניו הנשים ששים גוונים של דם אשה כדי שיבדוק אם הוא דם נדה או דם טהור.

טהרינהו. טיהר את כל המראות, והתיר את הנשים לבעליהן.

הוה קא מרנני רבנן, ואמרי, החכמים שבבית המדרש ריננו אחר רבי אלעזר ברבי שמעון, ואמרו: **סלקא דעתך לית בהו חד ספק!**? כיצד יתכן שלא יהא אפילו אחד מאותן המראות בספק דם נדה?

אמר להו רבי אלעזר ברבי שמעון: **אם כמותי הוא**, שכל הנשים הללו מותרות לבעליהן, **יהיו כולם זכרים**, יתעברו כולן הלילה, ותלדנה זכרים. **ואם לאו**, אלא יש אפילו אחת מהן שהיא ספק טהורה, **תהא נקבה אחת ביניהם. היו כולם זכרים! ואסיקו להו**, קראו להם "רבי אלעזר", **על שמיה**, על שמו של רבי אלעזר ברבי שמעון.

תניא: אמר רבי: כמה פריה ורביה ביטלה רשעה זו מישראל, המלכות הרשעה שמינתה את רבי אלעזר ברבי שמעון לתפוס גנבים, גרמה דרך לביטול פריה ורביה בישראל, שלא היה יכול רבי אלעזר ברבי שמעון לבא לבית המדרש תמיד ולפסוק על מראות הדם של הנשים. [פירוש אחר: ה"רשעה" הכוונה לאשתו שערכה אותו שנים רבות מלבא לבית המדרש].

כי הוה קא ניחא נפשיה, כשנפטר רבי אלעזר ברבי שמעון, **אמר לה לדכיתהו** לאשתו: **ידענא בדרבנן דרתיחי עלי**, יודע אני שהחכמים כועסים עלי על שמסרתי גנבים למלכות וביניהם היו גם קרובי משפחה שלהם, **ולא מיעסקי בי שפיר**, הם לא יתעסקו בי אחרי מותי בכבוד הראוי. **אוגנין בעיליתאי**, השכיבי את גופתי בעליית הגג, **ולא תידחלין מינאי**, ואינך צריכה לפחד כלל.

אמר רבי שמואל בר נחמני: אישתעיא לי אימיה דרבי יונתן, סיפרה לי אמו של רבי יונתן, **דאישתעיא לה דביתהו דרבי אלעזר ברבי שמעון**, שסיפרה לה אשתו

של רבי אלעזר ברבי שמעון: **לא פחות מתמני סרי ולא טפי מעשרין ותרין שנין** לפחות שמונה עשרה, ואולי אפילו עשרים ושנים שנה, **אגניתיה בעליתא**, הוא שכב בעליית הגג.

כי הוה סליקנא, כשהייתי עולה לשם, **מענינא ליה במזייה**, הייתי בודקת בשערותיו, **כי הוה משתמטא ביניתא מיניה**, כשהיתה נושרת ממנו שיערה, **הוה אתי דמא** היה יוצא משם דם!

יומא חד, חזאי ריחשא דקא נפיק מאוניה, יום אחד ראתה תולעת יוצאת מאזנו.

חלש דעתאי, דאגתי שמא מעתה גופו מתחיל להסריח ולהרקיב.

איתחזי לי בחלמא, הוא נגלה אלי בחלום, **ואמר לי: לא מידיהוא!** אל תדאגי משום שהדבר בא לי כעונש על כך **שיומא חד, שמעי בזילותא דצורבא מרבנן, ולא מחאי כדבעי לי**. פעם אחת שמעתי שפגעו בכבודו של תלמיד החכם ולא מחיתי כראוי [ולכן נענשתי באזני].

וכל אותה עת שגופו של רבי אלעזר ברבי שמעון היה מונח בעליית הגג, לא ידעו אנשים כלל שהוא מת.

כי הוו אתו בי תרי לדינא, כשהיו באים שני בעלי דין לביתו של רבי אלעזר ברבי שמעון כדי להתדיין בפניו, **הוו קיימו אבבא**, היו עומדים בפתח. **אמר מר מילתיה, ומר מילתיה**. וכל אחד השמיע את טענותיו.

נפיק קלא מעיליתיה, והיה יוצא קול מעליית הגג, **ואמר: איש פלוני אתה חייב! איש פלוני אתה זכאי!**

יומא חד, הוה קא מינציא דביתו בהדי שבכתא. יום אחד רבה אשתו של רבי אלעזר ברבי שמעון עם שכנתה.

אמרה לה השכנה: תהא כבעלה, שלא ניתן לקבורה!

אמרי רבנן: כולי האי, ודאי לאו אורח ארעא. מאחר והדבר כבר נודע ברבים שהוא אינו חי ולא נקבר, שוב אין זה כבודו להשאירו כך, ולא לקברו.

איכא דאמרי: הסיבה שהחכמים התעוררו להביאו לקבורה, מפני שרבי שמעון בן יוחאי, שהיה אביו של רבי אלעזר, איתחזאי להו בחלמא, נגלה לחכמים בחלום, **ואמר להו: פרידה גוזל אחת יש לי ביניכם, ואי אתם רוצים להביאה אצלי!?**

אזול רבנן לאעסוקי ביה, הלכו החכמים להביא אותו לקבורה.

לא שנקו בני עכבריא [שם מקום הסמוך לעירו של רבי אלעזר ברבי שמעון]. בני אותו מקום לא נתנו להוציא את רבי אלעזר ברבי שמעון מביתו, משום דכל שני דהוה ניים רבי אלעזר ברבי שמעון בעיליתיה, שכל אותם השנים שהוה היה מונח בעליית גגו, לא סליק חיה רעה למתייהו, לא נכנסה חיה רעה לעירם.

יומא, חד מעלי יומא דכיפורי הוה, הגיע ערב יום כפור.

הוה טרידי, כשאנשי עכבריא היו טרודים, שדרו רבנן לבני בירי, שלחו חכמים לבני כפר בירי הסמוך לעכבריא, ואסקוהו לערסיה, ואמטיוה למערתא דאבוה. לקחו את מטתו של רבי אלעזר ברבי שמעון, והביאו אותה אל פתח מערת אביו רבי שמעון בן יוחאי.

אשכחוה לעכנא דהדרא ליה למערתא. היה שם נחש, שהקיף את המערה סביב, כשזנבו לתוך פיו.

אמרו ליה לנחש: עכנא עכנא, נחש נחש, פתחי פין ורהחיקי את זנבך מעל פין, ויכנס בן אצל אביו!

פתח להו הנחש פתח פיו, ונתן להם ליכנס למערה.

שלח רבי לדבר באשתו של רבי אלעזר ברבי שמעון, שתסכים לינשא לו.

שלחה ליה שלחה לו בתשובה: כלי שנשתמש בו קודש - ישתמש בו חול?

ועוד שלחה לו: תמן אמרי, בארץ ישראל אומרים משל על כגון זה: באתר דמרי ביתא תלי זייניה, על היתד שהגבור היה רגיל לתלות את כלי זיינו, כולבא רעיא, הנבל הרועה, קולתיה תלא, תלה שם את תרמילו!

שלח לה רבי: נהי אמנם דבתורה בעלך היה גדול ממני, אבל במעשים טובים, מי גדול ממני!

שלחה ליה לרבי: בתורה מיהא, גדול ממך, אנא לא ידענא, אני אינני יודעת אם הוא היה גדול ממך בתורה אלא שאתה מודה בכך.

אבל במעשים טובים, ידענא אני יודעת שהוא היה גדול ממך, דהא קביל עליה יסורי, שהרי הוא קיבל על עצמו יסורים.

ומבארת הגמרא: **בתורה, מאי היא?** מהיכן ידע רבי שרבי אלעזר ברבי שמעון היה גדול ממנו בתורה? **דכי הוו יתבי,** כשהיו יושבים שני גדולי הדור, **רבן שמעון בן גמליאל ורבי יהושע בן קרחה,** ועוד הרבה חכמים **אספסלי** על הספסלים בבית המדרש, **יתבי קמיייהו** ישבו לפנייהם **רבי אלעזר ברבי שמעון ורבי, אארעא** על הארץ, **מקשו ומפרקו** והיו מקשים ומתרצים בסוגיות הנידונות בבית המדרש.

אמרי, אמרו החכמים יושבי הספסלים שבבית המדרש: **מימיהן** של רבי אלעזר ברבי שמעון ורבי **אנו שותים,** כלומר אנו למדים מהם תורה, **והם יושבים על גבי קרקע?**

עבדו להו ספסלי התקינו גם להם ספסלים **אסקינהו** והושיבו אותם עליהם.

אמר להן רבן שמעון בן גמליאל, שהיה אביו של רבי, לחכמים: **פרידה אחת** גוזל אחד **יש לי ביניכם** והוא בני **ואתם מבקשים לאבדה הימני?** חשש שמא תשלוט בו עין הרע על ידי שהעלוהו לשבת על הספסל.

אחתוהו לרבי הורידו אותו בחזרה לשבת על הארץ.

אמר להן רבי יהושע בן קרחה לחכמים: **מי שיש לו אב יחיה, ומי שאין לו אב ימות?** כלומר, וכי ברבי אלעזר ברבי שמעון, שאביו, רבי שמעון בן יוחאי, כבר נפטר, אין לדאוג שלא תשלוט בו עין הרע?

אחתוהו נמי לרבי אלעזר ברבי שמעון, הורידו גם אותו בחזרה לארץ.

חלש דעתיה חלשה דעתו של רבי, **אמר: קא חשביתו ליה כוותי,** וכי הוא חשוב כמותי שאתם חוששים גם לו לעין הרע?

עד ההוא יומא, עד אותו יום, **כי הוה אמר רבי מילתא,** כשרבי היה אומר דבר מה בתורה, **הוה מסייע ליה רבי אלעזר ברבי שמעון,** היה רבי אלעזר ברבי שמעון מביא לו על כך ראיה.

מכאן ואילך, שראה רבי אלעזר ברבי שמעון שרבי אינו מחשיבו כראוי, **כי הוה אמר רבי: יש לי להשיב,** כשרבי רק היה מתחיל לומר שיש לו מה להקשות, **מיד אמר ליה רבי אלעזר ברבי שמעון: כך וכך יש לך להשיב,** בודאי אתה רוצה להקשות כך וכך, **וזו היא תשובתך!** מיד אמר לו את התירוץ.

השתא, היקפתנו, לולי עניתי לך מיד, היית מקיף אותנו בתשובות חבילות בהרבה קושיות, שאין בהן ממש! **הלש דעתיה דרבי, כיון שנוכח לדעת שרבי אלעזר ברבי שמעון גדול ממנו בתורה.**

אתא, אמר ליה לאבוה. הלך והשיח את צערו לפני אביו.

אמר ליה: בני! אל ירע לך! שהוא ארי בן ארי, ואתה ארי בן שועל!

והיינו דאמר רבי: שלשה ענוותין הן. ואלו הן: אבא, ובני בתירה, ויונתן בן שאול.